

Her Bir Yağmur Damlası

– kul mehmet · 10 Eylül 2024

Her Bir Yağmur Damlası, Bir Umut, Bir Direniş Sembolü Olarak Üzerimize Yağmaz Mı?

Kahrımdır dünyanın zulmünü seyretmek seyrederken, kahr oluyorum. Dünyadaki adaletsizliği, savaşları, açlığı, yoksulluğu görüp içim parçalanıyor. Bu kahr, sanki bir arkadaş gibi yapışmış her iki yakama, bir an bile ayrılmıyor yanımdan. Kahırla yaşarken aşktan tat alamıyorum, sanki aşk bir köşeye saklanmış ve çıkıp gelmekten aciz. Anlaşılmaz bir şekilde aşk, sanki bir veda mektubu bırakıp gitmiş, oysa aşkın içinde veda yoktu. Sen haklısın ey aşk, bu kadar zulme, bu kadar kahra dayanmak gerçekten zor. Kendi elimizle işlediğimiz suçlarda sana yazık oldu, ama iyi ki ezilmeden, yok olmadan gittin başka gönüllere, başka diyarlara. Acaba oralarda huzur var mıdır? Keşke bir haber salabilsek, bir kuşun kanadına bağlayarak.

Mecnun'u görür müsün, çöllerin dışında Leyla'sını beklerken? Leyla'yı görür müsün, sokağın başında yolu gözyaşları içinde beklerken? Ey aşk, müdahale et tüm gönüllere, gir onları aydınlat. Belki layık olmayanlar vardır, ama layık olanlar da tek başına zulme karşı çıkamıyor. Filistin'de sapanda taş bombayı yok edemese de, direnişin en güzel eserini sergilediği kesin. Gönümüz, harabeler içi gibi harap hale gelmiş. İnsanlık için saraylar kurmak istesek de, gelen seyreden yok. İşte böyle acı dolu halimiz. Ey aşk, içir bizi aşkın şarabında, mest olmayalım, ayık olalım, canlanarak canlara varalım. İnsanlıkla birlikte beklenen yollara, bekleyenlere varalım. Varalım Yunus'a, Mevlana'ya, Hacı Bektaş'a, onların yoluna çıkalım. Kavgalarımız kendimizle değil, zalimlere karşı olsun. Ah aşk, seninle olursak, seni taşıyacak böylesine insan bulursak, belki yakın olur, "belki yarından da yakın" diyen üstat gibi.

Uykuya dalmasın bir çift göz, açık kalsın gözler, uykuya dalmasın kalpler uyanık kalsın heyecanıyla atsın, varmanın aşkıyla titretsin bedeni. Asırlar öncesinden başlayan uyutma hali, batının bir planı değil mi? Bu yazgıdan öte kandırılmaydı, bir yangına itilişti, bizler ki o yalanlarla kendimizde değiliz. Bilincimiz kapalı, ibretlik ders alamıyoruz, saklayıp gizlemişler. Bir ömrün yangını yanar hala üzerimizde, biz yanarız, onların yalanlarına kanarız. Kalbimizi daraltan elem, acı, budur. Kelamlarımız ferahlığı anlatamıyor, ferahlıktan çok uzağız. Üzerimde az sonra silindirle geçerek ezecekler, uyanmak gerek haydi... Bak zalime, Filistin'de vahşice öldürüyor... İçimizde bebeler öldürülüyor, nerede idam? Elzem bir acıyla yaşamak çok zor, bütün acılar direnişle katili serbest yaşamaya itiyor, idam yok çünkü... Sessizliğin arkasında geldi zulüm ve cinayet haberi.

Hayata doğru kendi düşüncelerimi ifade ederken, içimdeki bu yangının ve acının derinliğini anlamaya çalışıyorum. Uyanıklık hali, sadece fiziksel bir durum değil, aynı zamanda ruhsal bir direniş. Her gün, gözlerimizi açtığımızda etrafımızda dönen olaylara tanıklık ediyoruz; zulüm, adaletsizlik ve savaş. Filistin'deki çocukların gözlerinde gördüğüm korku, bu uyanışın ne denli önemli olduğunu bir kez daha hatırlatıyor bana.

İçimdeki bu yangın, sadece bireysel bir acı değil; aynı zamanda toplumsal bir çağrıdır. Bizler, bu yalanlarla sarılmışken, kendi gerçeklerimizi bulmak zorundayız. Kalplerimizin atışları, bu direnişin bir parçası olmalı. Her birimiz, içimizdeki sesi duyduğumuzda, zulme karşı durabilmeliyiz. Sessizliğin arkasında saklanan zulüm ve cinayetlere karşı, sesimizi yükseltmekten başka çaremiz yok. Haydi, birlikte bu mücadeleyi sürdürelim. Uyanık kalalım ve kalplerimizi ateşle dolduralım. Çünkü bu yangın, sadece bir yangın değil; özgürlüğün, adaletin ve aşkın ateşidir.

Bu yangının içindeki acıyı hissetmek, beni daha da güçlendiriyor. Uyanışım, sadece kendim için değil, etrafımdaki herkes için bir çağrı. Her gün, bu zulmü görmezden gelmek yerine, sesimizi yükseltmek için bir fırsat. İçimdeki öfke, adalet arayışımın bir parçası haline geliyor. Zalimlerin gözleri önünde, masumların çığlıkları yankılanıyor. Filistin'deki çocukların yaşadığı korku, benim de içimde yankılanıyor. Onların hayatları, benim hayatım. Bizler, bu acıları anlatan sesleriz. Her bir kelime, bir direnişin ifadesi. Her bir cümle, zulme karşı bir başkaldırıdır.

Hayat, sadece yaşamak değil; aynı zamanda mücadele etmektir. Kalplerimizdeki bu ateşi söndürmemek için, her an uyanık olmalıyız. Uyanıklığımız, sadece fiziksel değil; zihinsel ve ruhsal bir direniş olmalı. Bu direniş, adalet ve özgürlük için bir umut ışığıdır. Şimdi, bu yangını daha da büyütme zamanı. Kendi düşüncelerimizi hayata doğru taşıırken, zulme karşı durmak için el birliğiyle mücadele etmeliyiz. Gelin, sesimizi yükseltelim ve bu zulmü durdurmak için birlikte savaşalım. Bulutlara bakıyorum, benim gibi efkârlı ve ağır yüklü. Taşırken yağmur damlalarını, göz kırpan bir kelebeğin kanadı gibi hafif hafif çırpırırken, bu zulmün üstünde durgun yaşamın üstünde zalimlerin üstüne taş yağdırsaydım, sevdasında yanıyor. Her bir damla, bir umut, bir direniş sembolü olarak üzerimize yağarken, bunun farkında mıyız?

Kelebeklerin hafifliği yok içimizde, içimdeki acıyı taşıırken, bu zulmü durdurmak için bir çığlık gibi yankılanıyor yazdıklarım sizlerle. Yağmur, adaletin ve özgürlüğün müjdecisi gibi düşüyor. Her damla, bir varoluşun anlamını toprağa düşünce bak toprağa var oluşu anlatıyor; her damla, kaybedilenlerin anısını yaşıyor. Kaybedilenlerin anısı çok acı, onları az neşeyle tanıştırmak neşe içinde kaybetsek güzel olmaz mı? Zalimlerin üstüne düşse kelimelerim taşlar gibi, sadece fiziksel bir eylem değil, kelimelerim aynı zamanda ruhumun haykırışı olsa. İçimdeki bu yangın, adalet arayışımın bir parçası. Uyanık kalmak, bu zulme karşı durmak için her an mücadele etmeliyiz. Hayatımda taşıdığım bu yük, yalnızca benim değil; tüm insanlığın yükü. Bu yükü hafifletmek için, birlikte hareket etmeliyiz. Her bir kelime, her bir eylem, bu zulmü sona erdirmek için bir adım. Gelin, hep birlikte bu kelimelerimizi taşlar gibi zalimlerin üzerine düşürelim ve adaletin sesini yükseltelim. Vesselam.

Mehmet Aluç